

erne —, som en væsentlig Aarsag til Vanskelighederne for Byerne, for København og de større Provinsbyer, jo er den, at vi har den store Invasion fra Landet. Naar man ikke har nogen Bolignød i Landkommunerne og heller ikke nogen videre Bolignød i de mindre Købstæder, skyldes det den Omstændighed, at Befolkningsoverskuddet paa Landet er draget til de større Byer, navnlig Hovedstaden, og det gaar jo ud over den Befolkning, der er herinde, for øvrigt ogsaa over selve den Befolkning, der drager fra Landet ind til Byerne; den trænger jo ogsaa til Beskyttelse. Jeg giver det ærede Medlem Ret i den Betragtning, som han gav Udtryk ved at sige: Hvorfor skulde Venstre dog være mod Beskyttelsen, naar en Del af deres egne Folk har set sig nødsaget til at drage ind til Byerne? Men det faktiske er jo dog, at Venstre ene af alle Partier her paa Rigsdagen stiller sig imod de regulerende Foranstaltninger og nøjes med at henvise os til, at vi kan forhandle om Sagen til Efteraaret, og med den Bemærkning, at det hele er unødvendigt. Jeg har ikke een Gang, men flere Gange paapeget, at dette er urigtigt. Der er Byer, hvor man fra 1. Maj faktisk vil staa uden Mulighed for at træffe regulerende Foranstaltninger, medmindre dette Lovforslag vedtages; derfor er det fremsat paa Rigsdagen, og fornuftigvis er det ogsaa derfor, at de 3 Partier har sluttet sig til Lovforslaget.

Inger Gautier Schmit: Den socialdemokratiske Ordfører (C. F. Sørensen) gav en for ham karakteristisk varm Fremstilling af de ulykkelige Forhold i Smaagader og Fattigkvarterer her i København og henstillede, at man paa Grund heraf forlængede Boliglovgivningen. Det ærede Medlem udtalte, at man indenfor Venstre maatte mangle Forstaaelse af disse socialt vanskelige Forhold, naar man kunde gaa imod en Boliglovgivning. Vort Partis Ordfører (Johannes Jensen) var ret ubekendt med Forholdene i København, og jeg har derfor følt mig tilskyndet til at sige et Par Ord om, at der er nogle af os, som er særdeles vel kendt med disse Forhold; de er os aldeles ikke fremmede. Jeg tror, at nogle af os kender dem til Bunds, maaske lige saa godt som den ærede socialdemokratiske Ordfører. Der er vist overhovedet ingen, som beskæftiger sig med sociale Sundhedstilstande i vor Befolkning, allermindst dem, der har med Børneforsorg at gøre, som ikke Gang paa Gang kommer ind paa Emnet: Husleje forhold og Boligforhold, navnlig i

København. Og for den, som har Interesse og Forstaaelse af denne vigtige Sags Betydning, staaer det stadig som det store brændende Spørgsmaal: Hvordan skal vi faa bedre Boligforhold? Thi vi kan jo ikke vente, at en sund Slægt skal vokse op, hvor Forholdene er saa daarlige, som de nu faktisk er mange Steder. Jeg ved ikke, om det passer lige for Tiden, men efter den sidste Statistik, som jeg har set over Københavns Boligforhold, var det 10 pCt. af Befolkningen, der boede i 1 Værelses Lejligheder, og at dette ikke er udviklende for Moralen i et Folk, er jo givet.

Naar vi alligevel fra Venstres Side absolut er Modstandere af en fortsat Husleje lovgivning, er det ikke — absolut ikke, det vil jeg gerne understrege —, fordi vi er et usocialt Parti. Jeg tror, det er fuldkommen uretfærdigt, naar man vil fremstille vor Optræden i denne Sag som et Udslag af usocial Følelse. Jeg synes, man maa respektere vor Opfattelse, som staaer overfor de øvrige Partiers, vor Opfattelse, som er den, at disse daarlige Forhold ikke bliver forbedret gennem en fortsat Boliglovgivning; thi det har i alle disse Aar vist sig, at det har ikke bedret Forholdene. Vor Opfattelse er, at en Frigivelse paa dette Omraade, saaledes at det private Initiativ igen kan komme til at røre sig fuldt ud og staa med det fulde Ansvar, vil føre i den rigtige Retning. Vi er slet ikke blinde for, at det vil tage Aar, og vi er heller ikke blinde for, at der maaske er mange, som i Overgangstiden vil komme til at bære Byrden, men vi ønsker den ligeligt fordelt i Befolkningen, og vi tror, al Svie og Smerte til Trods, at det vil være den hurtigste og mest lige Vej at komme ud af Vanskeligheden. Derfor stemmer vi overfor dette Lovforslag, som vi gør.

Naar den socialdemokratiske Ordfører som Eksempel anførte, at det private Initiativ spillede fuldstændig Fallit i 1906, 1908 og 1909, forstaaer jeg ikke rigtig Logikken i hans Tankegang. Muligt er det mig, der som de fleste andre Kvinder ikke tænker logisk, men jeg kan ikke se det som Udtryk for en Spillen Fallit, at der var for mange Lejligheder; det kan da i hvert Fald ikke anføres som Argument i den foreliggende Sag, hvor der er for faa Lejligheder.

C. F. Sørensen: Det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen) sluttede med at sige, at videre Diskussion for saa vidt er ganske overflødig. Jeg indrømmer, at det ærede Medlem er et vanskeligt Med-